

Sygn. akt XI Ka 1282/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Kaczor /spr./

Sędziowie: SO Elżbieta Daniluk

SO Elżbieta Kowalska

Protokolant: st. prot. Dominika Karasek-Raczyńska

Przy udziale Prokuratora Marty Kowalskiej

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2015 r.

sprawy **G. G.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 21 października 2014 r. sygn. akt VII K 492/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wysokość orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych podwyższa do lat 2 (dwóch);

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego środka karnego zalicza okres zatrzymania prawa jazdy oskarżonego również od 22 października 2014 roku do 3 lutego 2015 roku;

IV. zwalnia oskarżonego od wydatków za postępowanie odwoławcze ustalając, że ponosi je Skarb Państwa.

XI Ka 1282/14 UZASADNIENIE

G. G. oskarżony został o to, że w dniu 8 kwietnia 2014r. o godz. 20:56 w miejscowości K. powiat (...) woj. (...) na drodze krajowej (...) kierował w ruchu lądowym samochodem ciężarowym marki (...) nr rej. (...) wraz z naczepą (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym kolejno 1,00 mg/l, 0,90 mg/l, 0,92 mg/l i 0,89 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art.178a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 21 października 2014r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art.178a § 1 k.k., i za to na podstawie art.178a § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł; na podstawie art.42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres roku; na podstawie art.63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania

dokumentu prawa jazdy od dnia 8 kwietnia do dnia 21 października 2014r.;zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 90 zł tytułem zwrotu wydatków oraz 200 zł tytułem opłaty.

Od wyroku tego apelację wniósł prokurator. Zaskarżając rozstrzygnięcie w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym na niekorzyść oskarżonego zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i stopnia winy, przejawiającą się w wymierzeniu go w rozmiarze 1 roku co sprawia, iż tak orzeczony środek karny nie spełnia swoich celów zapobiegawczych i wychowawczych oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, zaś ocena całokształtu zebranego materiału dowodowego skłania do wymierzenia środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat w miejsce orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja co do zasady zasługuje na uwzględnienie. W całości przyznać więc należy rację prokuratorowi co do tego, iż orzeczenie w realiach sprawy niniejszej wobec oskarżonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów w wysokości minimalnej jest rozstrzygnięciem rażąco i niewspółmiernie łagodnym. Nie wdając się w szersze powielanie argumentacji zawartej w uzasadnieniu apelacji podzielić należy stanowisko skarżącej, zgodnie z którym zarówno wysokość stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego jak i rodzaj pojazdu jakim kierował w stanie tak zaawansowanej nietrzeźwości czynią niemożliwym zaaprobowanie zaskarżonego rozstrzygnięcia. Jeżeli bowiem Sąd Rejonowy ustalił, iż czyn oskarżonego stworzył realne zagrożenie dla innych uczestników ruchu, to reakcją na to winna być decyzja o eliminacji go - jako kierowcy - z ruchu lądowego na okres dłuższy niż najniższy przewidziany przez ustawę. Bez znaczenia w tej sytuacji pozostaje wyeksponowany przez sąd I instancji fakt uprzedniej niekaralności oskarżonego. Okoliczność ta czyni bowiem słuszną i niekwestionowaną zresztą w sprawie decyzję o wymierzeniu G. G. kary rodzajowo najłagodniejszej z przewidzianych w art.178a § 1 k.k.

Powyższe okoliczności legły u podstaw zmiany zaskarżonego wyroku i podwyższenia wymierzonego oskarżonemu środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów do lat dwóch. Tak orzeczony środek karny winien spełnić zarówno cele wychowawcze jak i prewencyjne.

Z tych względów, a nadto nie stwierdzając nieprawidłowości podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy na podstawie art.437 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku. Zwolnienie oskarżonego od zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze nastąpiło w uwzględnieniu zasad słuszości – na podstawie art.624 § 1 k.p.k. w zw. z art.634 k.p.k.

Elżbieta Daniluk Sławomir Kaczor Elżbieta Kowalska